

EAGE Konferencia diákszemmel

Koppenhágában június 4–8. között rendezték meg az idei EAGE Konferenciát és Kiállítást. Leedsi geofizikus mesterhallgatóként számomra kötelező volt a részvétel. Társaimmal már szeptember óta vártuk ezt a hetet – korábban egyikünk sem járt Koppenhágában –, de nem sejtettük, hogy életünk egyik legnagyobb élményében lesz részünk.

Két nappal a konferencia kezdete előtt érkezünk az esemény helyszínére, és a város azonnal büvükörébe ejtett minket. A dán fővárosban nincsenek ellenőrök, sem beléptető kapuk a metróállomásokon. Feltételezik ugyanis, hogy mindenki érvényes jeggyel utazik! Autóval alig találkozni: a város lakosainak többsége biciklivel közlekedik, és még a bukósisakot sem szégyellik. Ez az a város, ahol az apukák babakocsit tolva kocognak vasárnap délután a parkban...

A hétvégi városnézés során eljutottunk Európa első csillagászati obszervatóriumába is, ahol annak idején Tycho de Brache is dolgozott, ami már önmagában különleges élmény volt számomra, tekintve hogy földtudományi tanulmányaim kezdetén még csillagásznak készültem.

A program június 4-én, hétfő este állófogadással kezdődött, ami kiváló lehetőséget nyújtott a kapcsolatépítésre, korunkbeli szakmabeliekkel és munkaadókkal való kötetlen beszélgetésre.

A következő három nap során – reggel fél kilenctől délután ötig – a szakma legkiválóbbjai tartottak előadásokat és

poszterbemutatókat, egy időben több mint tíz teremben. Egyetemi hallgatóként némelyik prezentációt nehéz volt követnem, néhány viszont új információkkal szolgált a szakdolgozatomhoz. Egy-egy előadás után arra is volt lehetőség, hogy személyesen, négy szemközt tegyük fel kérdéseinket, kérjünk újabb anyagokat az előadóktól. Már amennyiben nem voltunk elég bátrak ahhoz, hogy a nagyközönség előtt tegyük ugyanezt... Ha nem is értettem mindent, azt mindenféleképpen érdekes volt látni, melyek azok a területek, amelyeken jelenleg a legintenzívebb kutatás-fejlesztés folyik, s melyek azok a legfontosabb problémák, amelyek ma még megoldatlanok az alkalmazott geofizikán belül. Arról nem is beszélve, hogy a szakdolgozatvédesemre és saját poszterbemutatómra készülve milyen hasznos volt, hogy láthatam, hogyan csinálják mindezt a már tapasztalt előadók.

A hét legélvezetesebb óráit a diákprogramok tartogatták, melyek az előadásokkal párhuzamosan zajlottak. Így a GeoQuiz geológus és geofizikus vetélkedő, amelyen háromfős csapatok mérhették össze tudásukat. Az induló 27 csapatból 8 jutott be a döntő fordulóba, köztük harmadik helyen az a csapat is, melyet egy angol csoporttársnőmmel és egy argentin csoporttársammal együtt alkottunk. A verseny láthatóan nem csak a diákok számára volt érdekes, a döntőre ugyanis hatalmas közönség gyűlt össze. Többen odajöttek hozzánk, hogy sok sikert kívánjanak. Végül egy izgalmas,

Hegybíró Zsuzsanna búcsúzik tiszttségéből

Törös Endre dr. a konferenciáról üdvözlí a *Magyar Geofizika* olvasóit

fej-fej melletti verseny után az első helyen végeztünk, és mindhárman egy-egy fényképezőgéppel lettünk gazdagabbak. A második és harmadik helyezettekkel sem bántak szűkmarkúan a rendezők, ők e-book-olvasót vihettek haza.

A legnépszerűbb program vitathatatlanul a – Dániában szinte kötelező – Lego-építő verseny volt: Lego-darabokból kellett olajfúrótornyot építeni. A látványosnál látványosabb platformok, hűen tükrözték a tervezők nemzetiségét. A brit létesítményről nem maradhatott le a foci pálya a munkások egészséges kikapcsolódását biztosítandó, és a torony melletti szeizmikus mérőhajót maga a Loch Nessből az Északi-tengerbe szabadult Nessi támadása fenyegette. Az orosz torony tetején vörös csillag díszelgett, és pillanatok alatt megépült a Barátság vezeték az ukrán platform irányába. Ez utóbbit kellemes kelet-európai káosz jellemezte, míg a kanadaiak mérnöki precizitású remekművet hoztak létre.

A Lego-építésnél komolyabb szakmai diákprogramok közé tartoztak a diák-poszterbemutatók, a vezetett séták a kiállításon és az ún. *Recruitment Café*. Itt körforgásos rendszerben minden részt vevő egyetemi hallgatónak öt perce volt arra, hogy meggyőzze az adott cég képviselőjét: érdemes továbbvinni az állásjelentkezését. Vagy tíz cég vett részt ezen a rendezvényen, kisvállalatoktól kezdve akkora óriásokig, mint a Shell vagy a Schlumberger. Hogy a vállalatok tényleg komolyan veszik az eseményt, bizonyíték: nem egy csoporttársam kapott állásajánlatot a konferencia után.

A tanulók számára rendezett program csúcspontja a *Student Evening* volt egy kellemes, tengerre néző szórakozóhelyen, közel a Koppenhága védjegyeként szolgáló Kis Hableány szoborhoz. Bár a szobor maga rendkívüli csalódást okozott: szembesültem vele, hogy a Hableálynak lábai vannak, azért az este emlék marad.

A különböző programok mellett a kiállítás egész héten várta a résztvevőket, és rendkívül jó kapcsolatépítési lehetőségeket biztosított. A több mint száz standnál lehetőség nyílt olyan kisebb cégeket is megismerni, amelyekről nem feltétlenül hallunk, mert a szaklapok nincsenek tele a hirdetésekkel. A különböző reklámajándékok között néha nagyon hasznosakat is találni. Idén minden bizonnyal a Saudi Aramco standja volt a kedvenc, ahol 8 gigabájtos pendrive-okat osztogattak az arra járóknak. Legalábbis az uraknak, a hölgyeknek zsebtükörrel kellett beérniük... A GES standnál „zsákmányolt” Unicum pedig már tényleg csak „a hab volt a tortán”...

A konferencia rengeteg élménnyel szolgált, s bár egy nagyon kimerítő tanév után fáradtan érkeztem, megerősített abban, hogy geofizikusnak lenni a legjobb dolog a világon, és óriási lelkesedéssel tértem vissza Aberdeenbe, hogy a nyarat szakdolgozatírással töltsöm.

Köszönet *Horváth Ferenc* volt tanszékvezetőnek és az ELTE összes tanárának, akik támogattak abban, hogy külföldön folytassam a tanulmányaimat. Nélkülük ebben sohasem lett volna részem ebben a szakmai és emberi élményben.

Kiss Fanny